

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งในหลายประเทศที่ยังคงประสบปัญหายาเสพติด นโยบายรัฐบาลเกือบทุกยุคทุกสมัยได้ตระหนักและหยิบยกขึ้นมาแถลงเพื่อชี้ให้เห็นว่า ยาเสพติดเป็นปัญหาอาชญากรรมเรื้อรังที่ควรต้องได้รับการแก้ไขอย่างเข้าใจ รู้ทัน ต่อเนื่อง และเร่งด่วน ยิ่งเมื่อรูปแบบของปัญหายาเสพติดก่อตัวขึ้นในรูปขององค์กรอาชญากรรม มีตัวการ มีเจตนา มีการกระทำความผิดวางแผนเป็นขั้นตอน และในแต่ละขั้นตอนมีผู้ร่วมลงมือกระทำความผิดเข้ามาเกี่ยวข้องในบทบาทที่แตกต่างกัน โดยที่ลักษณะพฤติกรรมในการกระทำความผิดนั้นไม่จำเป็นต้องใช้แรงกำลังประทุษร้ายต่อบุคคลอื่น ไม่มีผู้เสียหายมาฟ้องร้องดำเนินคดี แต่สัดส่วนการกระทำความผิดกลับมีปริมาณสูงกว่าคดีประเภทอื่นที่เป็นความผิดต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน และอื่นๆ ซึ่งการกระทำความผิดในฐานะความผิดนี้ เป็นอีกหนึ่งสาเหตุใหญ่ที่ส่งผลกระทบให้ปริมาณคดีล้นศาล ผู้ต้องขังล้นเรือนจำ หน่วยงานกระบวนการยุติธรรมในทุกภาคส่วนเองก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ให้ลดลงไปได้ การใช้มาตรการทางกฎหมายจึงถูกนำมาเข้ามาเป็นบทบาททั้งในการควบคุม การป้องกัน การปราบปราม การบำบัดรักษา รวมถึงวิธีพิจารณาคดียาเสพติด ไว้เป็นการเฉพาะ มีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมามากมายและบังคับใช้อย่างเคร่งครัดในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้ เพื่อที่จะให้สอดคล้องกับแนวปฏิบัติของอนุสัญญาที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสมาชิก หรือเพื่อตอบรับนโยบายของรัฐ เพื่อให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารที่จะเข้าดำเนินการตามนโยบายของรัฐ แต่การแก้ปัญหายาเสพติดก็ยังไม่สัมฤทธิ์ผล

ผู้เขียนสะท้อนความเห็นข้างต้นนี้จากสถิติการจับกุมคดียาเสพติดทุกตัวภายในช่วงปี พ.ศ. 2537 - 2557 นำเสนอให้เห็นปริมาณการจับกุมคดียาเสพติดที่เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรม ตั้งแต่ช่วงเวลาก่อน ปี พ.ศ. 2539 ที่ได้มีประกาศกระทรวงสาธารณสุขสำคัญออกมา 2 ฉบับ คือ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 97 (พ.ศ. 2539) เรื่องระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุออกฤทธิ์ตามความในพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ที่ได้เปลี่ยนสถานะวัตถุออกฤทธิ์จากประเภท 1 และประเภท 2 รวม 16 ชนิด ยกกระดับความอันตรายมาเป็นยาเสพติดให้โทษตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ.2539) เรื่องระบุชื่อและ

ประเทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เป็นสถิติเรื่อยมาจนถึงช่วงเวลาที่ประเทศไทยรับอิทธิพลนโยบายและการบังคับใช้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อแก้ปัญหาเสพติดอย่างเคร่งครัดภายใต้แนวคิดความไม่สามารถอดทนต่อปัญหาเสพติด (Zero Tolerance) อันเป็นการประกาศสงครามกับยาเสพติด (War on Drug Policy) อย่างจริงจัง ซึ่งทางรัฐบาลไทยเองก็ได้รับเอานโยบายดังกล่าวมาเป็นแนวทางปราบปรามยาเสพติดประกาศยุทธศาสตร์ร่วมพลังแผ่นดินขจัดสิ้นยาเสพติด มุ่งเน้นการปราบปรามปัญหาเสพติดอย่างเด็ดขาดมาจนถึงปัจจุบัน ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดปรากฏสถิติผลการจับกุมคดียาเสพติดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1.1 ตารางสถิติผลการจับกุมคดียาเสพติดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 – 2557

ปี	รวมทุกตัวยา	ตัวยาอื่นๆ	ร้อยละ	แอมเฟตามีน เมทแอมเฟตามีน	ร้อยละ
2537	117,674	103,764	88.18	13,910	11.82
2538	136,433	114,551	83.96	21,882	16.04
2539	149,118	93,223	62.52	55,895	37.48
2540	158,922	74,178	46.68	84,744	53.32
2541	200,513	59,731	29.79	140,782	70.21
2542	209,928	49,411	23.54	160,517	76.46
2543	222,850	39,265	17.62	183,585	82.38
2544	209,485	35,788	17.08	173,697	82.92
2545	207,648	37,993	18.30	169,655	81.70
2546	100,986	35,473	35.13	65,513	64.87
2547	58,109	20,053	34.51	38,056	65.49
2548	73,879	17,202	23.28	56,677	76.72
2549	85,872	23,575	27.45	62,297	72.55
2550	109,762	25,775	23.48	83,987	76.52
2551	143,941	27,150	18.86	116,791	81.14
2552	179,779	39,698	22.08	140,081	77.92

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

ปี	รวมทุกตัวยา	ตัวยาอื่นๆ	ร้อยละ	แอมเฟตามีน เมทแอมเฟตามีน	ร้อยละ
2553	189,842	40,146	21.15	149,696	78.85
2554	235,528	45,926	19.50	189,602	80.50
2555	214,590	43,758	20.39	170,832	79.61
2556	259,269	49,565	19.12	209,704	80.88
2557	190,644	49,496	25.96	141,148	74.04

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

จากสถิติตัวเลขการจับกุมคดียาเสพติด ผู้เขียนได้นำตัวเลขมาคำนวณผลเฉพาะกรณีแอมเฟตามีน (Amphetamine) และเมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine) แยกต่างหากออกมาจากยาเสพติดประเภทอื่นทุกตัวรวมกัน ซึ่งทั้งแอมเฟตามีนและเมทแอมเฟตามีนเป็น 2 วัตถุออกฤทธิ์ในจำนวน 16 ชนิด ที่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงยกระดับความอันตรายขึ้นตามประกาศสาธารณสุขที่กล่าวไว้ข้างต้น ซึ่งกฎหมายให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการเป็นผู้มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา จากสถิติที่ได้นำมาเปรียบเทียบปริมาณผลการจับกุม โดยเฉพาะแอมเฟตามีนและเมทแอมเฟตามีนเห็นได้ว่า สถิติการจับกุมผู้ต้องหาที่มีความผันผวนและผันแปรไปในทิศทางที่สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสถิติตัวเลขการจับกุมที่สูงเช่นนี้ ผู้เขียนเห็นว่าไม่ได้แสดงถึงประสิทธิภาพของการดำเนินคดีอาญาที่ได้ประสิทธิผล เพราะในกระบวนการยุติธรรมที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลจะต้องยับยั้งการเกิดอาชญากรรมได้ ลดปริมาณคดีได้ จึงเป็นประเด็นคำถามว่าทำไมยิ่งควบคุม ยิ่งปราบปราม ยิ่งบังคับใช้กฎหมาย ยิ่งกำหนดบทลงโทษที่รุนแรง ปริมาณคดีที่ควรลดลงกลับมีปริมาณเพิ่มขึ้น ผู้เขียนได้ตั้งสมมติฐานไว้มากมายพบว่า ปัญหาเกิดจากตัวบทกฎหมาย เช่น การบัญญัติกฎหมายขึ้นมาบังคับใช้โดยขาดการคำนึงถึงหลักการตามรัฐธรรมนูญ หรือการนำข้อสันนิษฐานเด็ดขาดในคดีอาญามาใช้บังคับเพื่อให้สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมารับผิดและลงโทษได้ง่าย เป็นต้น และเกิดจากการบังคับใช้ของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เช่น บังคับใช้กฎหมายแบบเหมารวมโดยไม่ได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริง มุ่งเน้นการใช้บทลงโทษที่รุนแรง เป็นต้น ซึ่งจากสมมติฐานที่กล่าวมานี้มีประเด็นปัญหที่น่าสนใจและเป็นประเด็นนำมาซึ่งการศึกษานี้ ได้แก่ ปัญหาอันเกิดจากตัวบทกฎหมายที่ขาดการนำหลักความได้สัดส่วน (Principle of proportionality) ไปบังคับใช้

หลักความได้สัดส่วน (Principle of proportionality) เป็นหลักการพื้นฐานภายใต้หลักนิติธรรม (Rule of Law) ซึ่งเป็นที่รู้จักและยอมรับอย่างเป็นสากลแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องมีการนำกฎหมายมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อการคุ้มครองสังคม หลักความได้สัดส่วนสำหรับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจำเป็นต้องคำนึงถึงตั้งแต่กระบวนการตรากฎหมายให้การกระทำใดเป็นความผิดและต้องมีบทกำหนดโทษเช่นไรจึงเหมาะสมได้สัดส่วนกับความผิดนั้น หลักความได้สัดส่วนจึงเป็นหลักการสำคัญเพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชนขึ้นพื้นฐานและมีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการสร้างสมดุลระหว่างการใช้อำนาจรัฐกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เพราะการที่ฝ่ายนิติบัญญัติจะตรากฎหมายขึ้นมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมของมาตรการว่ามีความจำเป็นหรือน้อยกว่าที่จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนน้อยที่สุด ทั้งยังต้องชั่งน้ำหนักถึงประโยชน์ที่เกิดขึ้นต่อสาธารณะชนนั้น คำนวณมากกว่าผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการไปกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนหรือไม่ เพียงใดจึงต้องบัญญัติกฎหมายนี้ขึ้นมาใช้บังคับ แต่สำหรับกรณีการออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ.2539) เรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เป็นปัญหาให้ต้องทบทวนตั้งแต่ความชัดเจนแน่นอนของบทกฎหมายที่ไม่เป็นไปตามหลักประกันในกฎหมายอาญา หรือหลักไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมาย (nullum crimen, nulla poena sine lege) กรณีการให้อำนาจฝ่ายบริหารคือรัฐมนตรีประจำกระทรวงลำพังแต่เพียงผู้เดียวมีอำนาจลงนามประกาศใช้กฎหมาย โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมและเห็นชอบจากรัฐสภาเหมือนกรณีการออกพระราชบัญญัติและพระราชกำหนดก็ตาม แต่เท่าที่การออกประกาศฉบับนี้นำมาซึ่งผลในทางกฎหมายแก่ผู้กระทำความผิดให้ต้องรับโทษทางอาญาอย่างหนักถึงขั้นประหารชีวิต การอาศัยเพียงแต่กฎหมายแม่บท ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมยาเสพติดให้โทษ เสนอรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขแต่เพียงกระทรวงเดียวเท่านั้นที่เป็นผู้รักษาการตามกฎหมายลงนาม เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษามีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ ผู้เขียนเห็นถึงประเด็นปัญหาที่ว่า เนื่องจากประกาศฉบับนี้ได้ยกระดับความอันตรายของวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทรวม 16 ชนิด มาเป็นยาเสพติดให้โทษซึ่งรวมถึงแอมเฟตามีนด้วย และในกรณีแอมเฟตามีนได้ถูกกำหนดให้ต้องเป็นยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรงเช่นเดียวกันกับเฮโรอีนที่มีบทกำหนดโทษสูงสุดถึงประหารชีวิต ตัวอย่างตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ที่บัญญัติว่า การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งแอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีน มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไป หรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป ให้ถือว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมื่อ

เข้าบทสันนิษฐานเด็ดขาดตามกฎหมายบทนี้แล้ว มีบทกำหนดโทษในทางอาญาไว้ตามมาตรา 65 วรรคสอง สำหรับผู้กระทำความผิดนี้ต้องระวางโทษประหารชีวิตเพียงสถานเดียว การออกประกาศกระทรวงที่มีผลกระทบต่อผู้กระทำความผิดให้ต้องรับโทษทางอาญานักขึ้นจากเดิมจำคุกกลายมาเป็นขึ้นประหารชีวิตเพียงสถานเดียว และไม่มีระวางโทษขั้นต่ำ ผู้เขียนเห็นว่าจะเป็นการขัดต่อหลักประกันในกฎหมายอาญาซึ่งเป็นหลักรัฐธรรมนูญ ทั้งยังไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ตามอนุสัญญาด้านยาเสพติดที่ประเทศไทยได้เข้าร่วมลงนามเป็นภาคีเพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 ได้รับรองให้ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค บรรดาที่ชนชาวไทยเคยได้รับการคุ้มครองตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยมีอยู่แล้ว ย่อมได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญนี้ จึงเป็นประเด็นปัญหาให้ต้องพิจารณาบททวนการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารต่อการบัญญัติกฎหมายที่มีบทลงโทษในทางอาญาอันส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามหลักประกันในกฎหมายอาญานี้ และยังมีประเด็นปัญหาสำหรับผู้กระทำความผิดกรณีแอมเฟตามีนต่อกรณีบทกฎหมายปิดปากบัญญัติให้วินิจัยข้อเท็จจริงโดยอาศัยบทกฎหมายที่วางบทสันนิษฐานเด็ดขาดเอาไว้ และนำมาซึ่งผลกระทบต่อข้อกำหนดโทษที่ขาดความเหมาะสมไม่ได้สัดส่วนสำหรับผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษ จนกลายเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไป

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาค้นคว้าตัวแบบจากต่างประเทศเพื่อนำมาเป็นแนวทางการศึกษาว่าประเทศไทยจะยึดต้นแบบตามแนวทางของประเทศใดมาเป็นแนวทางปฏิบัติ ผู้เขียนเห็นว่าคงไม่สามารถนำแบบอย่างจากประเทศใดประเทศหนึ่งมาใช้กับประเทศไทยได้ทั้งหมด เหตุผลไม่ได้มาจากความแตกต่างในระบบกฎหมายเท่านั้น แต่มาจากความแตกต่างทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ ตลอดจนรูปแบบปัญหาจากยาเสพติดประกอบกันอีกด้วย ผู้เขียนจึงมุ่งเน้นศึกษาไปที่กฎหมายของประเทศที่นำกฎหมายมาใช้บังคับบนหลักความได้สัดส่วนอันเป็นหลักการหนึ่งภายใต้หลักนิติธรรมที่นานาประเทศให้การยอมรับ เช่น การสร้าง sentencing guideline เป็นแนวทางปรับบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดของประเทศสหราชอาณาจักร ซึ่ง sentencing guideline นี้ได้พิจารณาถึงบทบาทของผู้กระทำความผิดด้วย กล่าวคือ พิจารณาแยกให้เห็นถึงประวัติ ความประพฤติ บทบาทในการกระทำความผิด หรือเหตุอื่นที่แสดงถึงข้อเท็จจริงของผู้กระทำความผิดว่า ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นตัวละครใหญ่ที่มีบทบาทนำ หรือเป็นเพียงผู้ชน ผู้เสพที่เป็นเพียงบทบาทรอง รวมถึงการพิจารณาในด้านอื่นประกอบกันเป็นขั้นเป็นตอน จึงจะกำหนดบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดให้ได้สัดส่วนกับความผิด หรือใน

ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีก็ได้วางหลักความได้สัดส่วนไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศที่กฎหมายใดจะบัญญัติเนื้อหาให้ขัดหรือแย้งต่อหลักรัฐธรรมนูญนี้ไม่ได้ ทั้งยังมีการนำหลักการเลือกการลงโทษมาใช้กล่าวคือกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยเท่านั้นที่จะนำมาให้ลงโทษจำเลยได้ เหล่านี้คือตัวแบบที่ผู้เขียนเห็นว่าเป็นการนำหลักความได้สัดส่วนมาบังคับใช้แก่ผู้กระทำความผิดที่น่าศึกษาและนำมาปรับใช้กับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในคดียาเสพติด โดยเฉพาะกรณีของแอมเฟตามีนที่ยังเป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้ ซึ่งผู้เขียนจะได้นำเสนอถึงปัญหาพร้อมข้อเสนอแนะเป็นลำดับต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อให้ทราบถึงขั้นตอนในการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดให้โทษ (แอมเฟตามีน) วิเคราะห์ถึงปัญหาอันเกิดจากบทกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายภายใต้หลักประกันในกฎหมายอาญา
2. เพื่อค้นคว้าให้เข้าใจถึงคุณและโทษของแอมเฟตามีน (Amphetamine) ความเป็นมาและวิวัฒนาการ ความรับผิดชอบและบทลงโทษทางอาญาตามกฎหมายยาเสพติด
3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศที่นำหลักความได้สัดส่วนมาใช้ในการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดให้โทษ (แอมเฟตามีน)
4. เพื่อวิเคราะห์การนำหลักความได้สัดส่วนซึ่งเป็นหลักการหนึ่งในหลักนิติธรรม และสอดคล้องกับปฏิญญาสากล มาเป็นแนวทางการแก้ไขกฎหมายและนำไปบังคับใช้ให้มีความเหมาะสมกับความรับผิดชอบทางอาญาของผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษ (แอมเฟตามีน)

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา การใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการควบคุม ป้องกัน ปราบปราม เพื่อยับยั้งและแก้ไขปัญหายาเสพติดยังคงมีความจำเป็น แต่ทั้งนี้ก็ต้องไม่ไปกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจนเกินไป เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนซึ่งสำหรับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาควรนำมาใช้ตั้งแต่กระบวนการบัญญัติกฎหมายให้การกระทำใดเป็นความผิดและต้องมีบทกำหนดโทษเช่นไรจึงเหมาะสมได้สัดส่วนกับความผิดนั้น และโดยที่กฎหมายยาเสพติดจัดเป็นกฎหมายอาญา การบัญญัติกฎหมายอาญาจึงต้องอยู่ภายใต้หลักประกันในกฎหมายอาญาหรือหลักไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมายด้วยเช่นกัน เพื่อกฎหมายจะได้นำมาบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกับผู้กระทำความผิดที่เป็นตัวการอย่างแท้จริงมากกว่าบุคคลที่ต้องตกเป็นเครื่องมือของตัวการและกลายเป็นเหยื่อของผู้บังคับใช้กฎหมายในกระบวนการยุติธรรม

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

งานวิจัยนี้ เลือกรื้อการศึกษากรณีของแอมเฟตามีน ซึ่งเป็น 1 ใน 16 ชนิดที่ถูกเปลี่ยนสถานะจากวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทมาเป็นยาเสพติดให้โทษ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ 135 เมื่อปี พ.ศ.2539 นำเสนอถึงปัญหาและนำมาซึ่งข้อเสนอแนะให้เห็นถึงการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมควรตั้งอยู่บนหลักความได้สัดส่วน (Principle of proportionality) โดยจะลำดับความคิดให้เห็นถึงแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง อธิบายให้เข้าใจถึงคุณและโทษของแอมเฟตามีน ความรับผิดชอบและบทกำหนดโทษ วิเคราะห์เหตุผลและความจำเป็นที่ควรต้องทบทวนกฎหมายตลอดจนสรุปสาระสำคัญและแนวทางแก้ไขของการวิจัยนี้

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยจะทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ ทางด้านกฎหมายและด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่วิจัยทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ทั้งยังรวบรวมความคิดเห็นจากการเข้าร่วมสัมมนาเกี่ยวกับยาเสพติดและดูงานในเรือนจำอุดรธานีมาเป็นข้อมูล พร้อมกับศึกษาแนวคำพิพากษาศาลฎีกาของไทยมาเป็นตัวอย่างในการอธิบาย ตลอดจนวิเคราะห์เรียบเรียงเป็นรูปเล่มเพื่อนำเสนอเป็นลำดับต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงขั้นตอนในการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดให้โทษ (แอมเฟตามีน) และวิเคราะห์ถึงปัญหาอันเกิดจากบทกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายภายใต้หลักประกันในกฎหมายอาญาได้
2. เข้าใจถึงคุณและโทษของแอมเฟตามีน (Amphetamine) ความเป็นมาและวิวัฒนาการ ความรับผิดชอบและบทลงโทษทางอาญาตามกฎหมายยาเสพติด
3. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศที่น่าหลักความได้สัดส่วนมาใช้ในการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดให้โทษ (แอมเฟตามีน)
4. การนำหลักความได้สัดส่วนซึ่งเป็นหลักการหนึ่งในหลักนิติธรรม และสอดคล้องกับปรัชญาสากล มาเป็นแนวทางการแก้ไขกฎหมายและนำไปบังคับใช้ให้มีความเหมาะสมกับความรับผิดชอบทางอาญาของผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษ (แอมเฟตามีน)